

1

IEMAND had me vergiftigd. Na één slokje wist ik het al.

Die persoon zou sterven.

Ik keek om me heen in het volle audiëntievertrek en ik hoopte de verdoemde idioot in het oog te krijgen die dacht een Diabolic te kunnen vergiftigen. Dit was bepaald niet de eerste aanslag op mijn leven sinds Tyrus tot keizer was gekroond.

Zo wilde de jonge Grande Austerlitz me tijdens een verrassingsaanval met een mes steken. Ik vond dat zo grappig dat ik hem met zijn klunzige pogingen even zijn gang heb laten gaan. Het leek me verstandig om het diplomatiek aan te pakken, dus ik gaf hem een kans. ‘Hou hier onmiddellijk mee op,’ zei ik tegen hem, terwijl ik zijn volgende uithaal ontweek, en de volgende.

Hij ontblootte slechts zijn tanden en dook op me af. Ik omzeilde hem en haakte een voet om zijn enkel zodat zijn benen onder hem vandaan glipten. Hij schreeuwde het uit en hij wilde weer overeind springen, dus schopte ik tegen zijn hoofd. Zijn schedel barstte open.

Dagen gingen voorbij voordat de volgende poging plaatsvond. Deze keer was het een fanatieke juniorprediker geweest. Vlak voordat ze me in een luchtsluis probeerde te duwen, verraadde ze haar bedoelingen met de kreet: ‘Gruwel!’

Ik rukte me los uit haar greep en sloeg haar weg, smiet haar in de schacht van de luchtsluis. De gepantserde deuren gingen achter haar dicht – ze had van tevoren blijkbaar een automatische timer ingesteld – en ik ontmoette haar blik in de fractie van een seconde voordat de deur naar de ruimte openschoot en ze de duisternis in werd gezogen.

Wanneer misdadigers waren veroordeeld om de ruimte in te worden gezogen, was het de bedoeling dat de toeschouwers hen de rug toekeerden en een andere kant opkeken. Het was een doelbewust vertoon van disrespect. De bestrafden waren zo onwaardig dat er zelfs niet naar hun dood werd omgekeken.

Bij deze schaamteloze vrouw die me had aangevallen voelde ik echter een vreemd verlangen om haar te zien wegzweven. Ze had gezien wat Austerlitz was overkomen en ze had toch een directe aanval aangedurfd. Voor zo’n waagstuk was dit wel het minste wat ik kon doen. Er waren heel veel Grooteloquenten die een afkeer van me hadden, heel veel Helionieten die me met elke vezel van hun wezen minachtten, maar weinigen hadden het lef om ook daadwerkelijk gevolg te geven aan hun boosaardigheid.

Helionieten beschouwden schepsels zoals ik als ondermensen, ver beneden hun waardigheid. Het woordje ‘dan’ in onze naam betekende dat we qua status beneden hun waardigheid waren, en toch was hun nieuwe keizer van plan met me te trouwen. Ze zouden moeten knielen voor een schepsel. Een Diabolic.

De moordaanslagen verbaasden me niet, wel dat ze zo weinig voorkwamen. Slechts drie aanslagen op mijn leven in tien dagen? Eigenlijk was dat wel een beetje teleurstellend.

Ik verwelkomde het vertrouwde gevoel dat ik gevaar liep. Het scherpte mijn focus, mijn hart sloeg een slag sneller. Ik liet mijn blik over de menigte gaan terwijl ik de drinkbeker naar mijn lippen bracht,

want mijn zogenaamde moordenaar zou dwaas genoeg zijn om toe te kijken terwijl ik dit gif opdronk.

Ik besepte al vlug dat er te veel ogen op me gericht waren om te kunnen raden wie mijn gifmenger kon zijn. Dat had ik me meteen moeten realiseren. Tenslotte werd ik overal waar ik kwam in de gaten gehouden en kritisch bekeken.

‘Worden ze het staren dan nooit moe?’ vroeg ik me de eerste avond na de kroning af, toen het me opviel dat het gewoon abnormaal was dat we zó nauwlettend in de gaten werden gehouden.

‘Zo ziet het leven van een Domitriaan er nu eenmaal uit,’ had Tyrus gezegd.

Dus mijn moordenaar... Er waren te veel kandidaten. De menigte die zich had verzameld voor de Dag van Vergeving was simpelweg te groot, en ik kon met geen mogelijkheid raden wie er een eind aan mijn leven wilde maken. Te veel van deze mensen die naar me keken zouden dat waarschijnlijk willen doen.

En toen ontmoetten een paar vertrouwde lichte ogen de mijne, en Tyrus knikte even in de richting van de uitgang, waarmee hij me stilzwijgend duidelijk maakte dat we ons moesten losmaken van de Grooteloquenten. Het was tijd voor de ceremonie, die we met de Uitwoners zouden vieren.

Ik boog begrijpend mijn hoofd. De Dag van Vergeving zou in de Grote Heliosfeer worden gehouden. Het was een belangrijke keizerlijke feestdag, een van de weinige die eerder bedoeld was om de Uitwoners, die op de planeten woonden, een plezier te doen dan de regerende Grooteloquenten die in de ruimte vertoefden.

Vandaag zou Tyrus gebruikmaken van het keizerlijk voorrecht om de gevangenisstraf van een aantal Uitwoners die zich tot het Helionitische geloof hadden bekeerd om te zetten in amnestie. Ik ging op weg naar de uitgang, wetend dat Tyrus daar op me zou wachten. Ik vertraagde echter mijn pas toen ik zag dat een groepje pleziermakers zich rondom Tyrus' nicht Devineé en haar man had verzameld.

Devineé was Tyrus' laatste directe familielid en daarmee zijn opvolger. In mijn ogen vormde zij de grootste dreiging waarmee hij te maken

had. Ik had haar ongeneeslijk hersenletsel toegebracht dus ze was zelf niet in staat om een complot te smeden, maar anderen konden haar als marionet gebruiken. Als het aan mij had gelegen, was ze al dood geweest. Maar het was Tyrus' beslissing. Zij was zijn laatste familielid en ik had haar invalide gemaakt. Hij vond het monsterlijk om haar te vermoorden.

En toen...

Toen sijpelde het besef bij me naar binnen: ik had een moordwapen in mijn hand dat niet aan mij kon worden toegeschreven en dat ook niet naar mij teruggeleid kon worden.

Ik nam een besluit en liep naar Devineé toe. Toen mijn schaduw over haar heen gleed, richtte ze haar wazige blik op die van mij.

'Dag uwe Verhevenheid. Geniet u een beetje van de feestelijkheden?' zei ik vriendelijk terwijl ik boven haar uittorende.

Devineé knipperde sloom met haar ogen, niet in staat te begrijpen wat ik zei. Ik zette mijn drinkbeker ogenschijnlijk achteloos neer, vlak naast die van haar. Met een theatraal gebaar maakte ik mijn ingewikkelde haarwring los en zette hem opnieuw vast (wat niet nodig was met al die Dieners die mijn lokken kapten in elke stijl die ik maar wilde, maar veel vrouwen tuiten evengoed met hun haar).

'Fijn met je gepraat te hebben,' zei ik tegen Devineé. 'Moeten we vaker doen.'

Toen pakte ik haar drinkbeker en liet de mijne staan. Zo snel, zo gemakkelijk was het. Ik liep naar buiten om me bij Tyrus te voegen voor de ceremonie, in de hoop dat we na afloop te horen zouden krijgen dat zijn grootste vijand dood was.

'Je ziet er schitterend uit,' fluisterde Tyrus me toe toen we de Grote Heliosfeer naderden.

'Dat weet ik,' zei ik.

We droegen allebei reflecterende gewaden van zilver, dooraderd met vloeibaar kristal. Ik had gekozen voor kastanjebruin haar en een donkerder huidskleur, maar Tyrus zag eruit als altijd: bleek met lichte

sproeten, intelligente ogen en licht getekende, scherpe wenkbrauwen met daarboven een warrige bos rood haar.

Vlak voor de Grote Heliosfeer aarzelde ik even. Het was niets voor mij om zenuwachtig te zijn, en dat was ik ook niet, niet echt... Maar ik wist wel dat ik op het punt stond om iets te doen wat als obscene te boek stond: ik zou de Grote Heliosfeer betreden en daar tijdens de ceremonie een ereplaats innemen, ik, een Diabolic.

Tyrus zag dat mijn gedachten afdwaalden. Hij boog zich dichterbij me toe en zei zachtjes: ‘Vandaag geen gedoe met fanatiekelingen. We zenden dit niet live uit dus we kunnen elk incident uit de uitzending knippen. We hebben ook een prediker geleend. Voor de Uitwoners is dit een feestdag, dus zij zitten in het publiek. Zij staan welwillender tegenover ons.’

Hij bedoelde tegenover mij.

Natuurlijk bedoelde hij dat. Tyrus had tot nu toe elke stap van zijn heerschappij zorgvuldig gepland, want hij was zo iemand die tien stappen vooruitdacht voordat hij er ook maar één zette. In de afgelopen weken was ik zachtjes aan geïntroduceerd in het openbare leven.

Om te beginnen kreeg het melkwegstelsel beeldflitsen van me te zien tijdens het dramatische tafereel tijdens de kroning, toen Tyrus me zijn liefde verklaarde en me ten overstaan van iedereen omhelsde, en hij zijn grootmoeder in mijn plaats de dood in had gejaagd. In de uitzending was mijn gevangenisplunje omgetoverd in liefvallige, smaakvolle kleding en mijn kleurloze haar werd een kapsel van bruisend goud. Ik zag eruit als een verloren prinses uit een sprookje, niet als een Diabolic.

In één opzicht was de uitzending effectief geweest: Cygna was schuldig bevonden – en terecht – aan de dood van keizer Randevald.

Het melkwegstelsel zag maar een glimp van me, genoeg om de Uitwoners op hun planeten door het hele keizerrijk nieuwsgierig te maken naar wie ik kon zijn, zodat ze zich afvroegen wat het verhaal was achter mijn verschijning in het openbare leven. Na die eerste glimp introduceerde Tyrus me tijdens zijn eerste Convocatie als zijn toekomstige keizerin – en het feit dat ik een Diabolic was.

Duizenden mensen hadden zich in de Valor Novus verzameld, het centrale sterrenschip van het Chrysanthemum, en avatars van lichtjaren ver verwijderd verschenen om plaats te nemen in het Grote Heiligdom. Het was de grootste ruimte van het schip, die alleen werd gebruikt voor gelegenheden zoals deze: wanneer een nieuwe keizer zich voor het eerst tot de machtigen van zijn rijk richtte.

Tyrus nam het woord: ‘Mijn verloofde staat symbool voor het nieuwe tijdperk dat hier vandaag begint. Ze heet Nemesis dan Impyrian. Sommigen zullen gechoqueerd zijn omdat ik niet van plan ben om met een lid van de hier aanwezige keizerlijke elite te trouwen. Dan zou ik zeggen, ze mogen gechoqueerd zijn, want ik heb Nemesis boven ieder ander lief. Ze is de eerlijkste, moedigste en waardigste kandidate die ik me als keizerin van dit melkwegstelsel kan voorstellen, en ik weet dat jullie haar net zo zullen gaan bewonderen als ik doe.’

In sommige delen van het vertrek had hij van tevoren het geluid al omlaaggedraaid, wel wetend dat daar stemmen zouden opklinken. Maar de meeste tegenstanders durfden niets anders te doen dan te juichen. Tyrus had tijdens de kroning Helionieten gevangengenomen. Hij was van plan hen vrij te laten nu het gevaar van zijn grootmoeder geweken was, op voorwaarde dat hun familieleden in de senaat zich tijdens deze uitzending coöperatief zouden opstellen. En dus werden de paar protesten in de kiem gesmoord. Het gejuich van de bondgenoten op wie Tyrus kon vertrouwen werd juist versterkt.

Iedere belangrijke figuur van de galactische media op Eurydice ontving een persoonlijk bericht van Tyrus. Daarin groette hij ieder van hen en zijn woorden bevatten ‘codetaal’ waarin werd aangegeven dat ze me openlijk juichend moesten steunen.

Voordat er meer vragen gesteld konden worden, praatte hij verder over zijn hooggestemde hoop om de wetenschappen in ere te herstellen om de dreiging van verraderlijke ruimte aan te pakken. Deze keer dempte hij het geluid van de Grooteloquenten zodat het gejuich van de Uitwoners goed te horen was. Door zijn twee meest aanstootgevende plannen aan te kondigen, verdeelde hij de woede, zoals hij had gehoopt.

Tot slot nam Tyrus me bij de hand en trok me aan zijn zijde om me aan de hoogste adel te tonen. Zo anders dan mijn aangeboren, kleurloze albinovoorkomen verscheen ik met glanzend haar en een bronskleurige huid en een levendige gloed op mijn wangen. Ik droeg een schitterende jurk, een waterval van goud.

Een prachtige vrouw, geen Diabolic. Zo zag ik eruit.

En toch had een illusie haar grenzen. Dat wist ik in mijn hart.

Nu namen we hier de proef op de som om te kijken of ik zou overkomen zoals Tyrus hoopte. De Uitwoners onder het publiek waren hopelijk zo verbaasd dat ze bij deze grote gebeurtenis aanwezig mochten zijn dat ze er niet bij stilstonden wie – of liever gezegd wat – ik was.

Tyrus en ik betraden de Grote Heliosfeer. Ik was me pijnlijk bewust van elke keer dat ik knipperde met mijn wimpers, van elke stuiptrekking van mijn spieren. Nu iedereen wist dat ik niet menselijk was, werd het des te essentiëler om menselijk te lijken.

De menigte viel stil toen we de heilige kamer van diamant en kristal binnengingen; iedereen viel op zijn knieën, de hand op het hart als een groet aan de keizer.

‘Sta op,’ zei Tyrus. Hij liet ze nooit lang op hun knieën zitten, zoals Randevald altijd deed.

We bewogen ons tussen een uiteengeweken zee van lichamen, en ik ving een glimp op van Astra nu Amador, een nerveuze jonge prediker.

Tyrus boog zijn hoofd naar Astra in een stilzwijgend bedankje. Ze glimlachte naar hem terug. Ze was wel zo ambitieus om te zien dat ze eerste prediker zou worden als ze indruk op ons maakte. De vorige prediker had geweigerd me te zegenen. Hij wilde deze ceremonie niet leiden vanwege mijn aanwezigheid.

Nu keek ik omhoog om de omgeving in me op te nemen, om de pure kracht waarmee het licht als een schijnwerper door de ramen scheen werkelijk tot me door te laten dringen, hoewel het slechts een zwakke warmte op mijn huid achterliet. De Heliosfeer was zo ontworpen dat het sterrenlicht tijdens de diensten op talloze manieren werd gebroken. Zo dicht bij de rode superreuzenster Hephaestus waren voor het Ri-

tueel van Vergeving geen spiegels nodig om het sterrenlicht te breken.

Zo groot, zo fel was Hephaestus dat de verre, kleinere sterren in de Kosmos tegen het zwarte decor verbleekten. De menigte zou slechts een verzameling silhouetten hebben geleken tegen de enorme vuurzee van licht, maar door het glanzende pigment onder hun huid staken hun gelaatstrekken in een scherp contrast af. Ik herkende niet één gezicht.

We stonden alleen in de binnenste cirkel toen prediker Astra de heilige kelken neerzette.

De Uitwonergevangenen schuifelden in een zwijgende rij naar binnen. Ze hadden zich in de gevangenis al allemaal tot het Helionitische geloof bekeerd, en ze waren het gelukkige tiental dat dit jaar gratie kreeg als beloning voor hun vroomheid.

Tyrus had bij deze ceremonie slechts een korte rol. Hij stapte naar voren, de mannen en vrouwen knielden voor hem neer terwijl ze hun beklagenswaardig onbedekte hoofd toonden, waar hun haren waren weggeschoren om hun lot aan iedereen te tonen. Hij sprak de korte vergevingslitanie uit en toen nam de prediker het over.

Astra ging van de ene naar de andere bekeerling om ze te helpen hun kleren uit te trekken. Toen nam ze iedere bekeerling bij de hand en zette hem in de gloed van de heilige superster. De naakte mannen en vrouwen gingen vlak tegen het raam aan staan, spreidden hun armen, hun vingers, zogen het licht met elke vierkante centimeter van hun huid op.

Tyrus nam me bij de arm, duwde zachtjes tegen me aan en we stapten achteruit, en nog eens, terwijl de prediker langzaam de optische instrumenten aanpaste zodat er nog meer licht van de superreus in het vertrek kon doorsijpelen.

Plotseling scheen het licht van de superreus zo fel dat het leek alsof het mijn pupillen doorboorde. Het witte licht verschroeide mijn ogen, en instinctief vloog mijn hand omhoog om mijn gezicht te beschermen. Tussen mijn vingers door zag ik anderen hetzelfde te doen. Toen volgde de hitte, een enorme, verschrikkelijke golf die de lucht om ons heen in brand leek te zetten, in mijn huid stak, en ik wist dat deze hitte te groot was.

Er was iets mis. Zo fel, zo witheet hoorde het licht van de superster niet te zijn.

De mannen en vrouwen aan wie gratie was verleend, wankelden van de ramen naar achteren: stuiptrekkende, donkere silhouetten terwijl verschrikkelijke kreten de lucht doorkliefd. Het gewaad van de prediker vatte vlam en de oliekelken spuugden kolommen hitte uit.

Een paar dingen drongen tegelijkertijd tot me door: vlammen, honderden lijven om me heen en slechts één uitgang.

Dit was een dodelijke val.